

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/287/2013
Identifikačné číslo spisu:	6711216318
Dátum vydania rozhodnutia:	11.02.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Franciscy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:6711216318.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Ing. R.K., bývajúceho v H., zastúpeného JUDr. Oľgou Jankovičovou, advokátkou so sídlom v Dudinciach, Okružná č. 129, proti žalovanému Y.K., bývajúcemu v H., o náhradu škody, vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 16 C 209/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. mája 2013 sp. zn. 13 Co 170/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Zvolen rozsudkom zo 16. januára 2013 č.k. 16 C 209/2011-88 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody vo výške 56 430,61 € spôsobenej mu žalovaným (synom žalobcu) odcudzením pamätných zlatých, strieborných a zlatinových mincí, zlatých šperkov, motorov a náhradných dielov. V odôvodnení uviedol, že vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov, ich právnych zástupcov a oboznámením listinných dôkazov. Vychádzal z toho, že rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo 16. októbra 2009 č.k. 5 T 116/2009-175 bol žalovaný uznaný vinným zo spáchania zločinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/ a ods. 4 písm. a/ Trestného zákona; tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 14. januára 2010. Z čestného vyhlásenia žalobcu mal súd preukázané, že už 23. marca 2008 vedel o škode, jej rozsahu o tom, kto za škodu zodpovedá. Pri skutkoch uvedených v bodoch 1/ až 5/ rozsudku trestného súdu začala subjektívna premlčacia doba plynúť od uvedeného dňa, pri skutkoch uvedených v bodoch 6/ a 7/ začala plynúť od 12. septembra 2008 (v ten deň žalobca podal na žalovaného trestné oznámenie). V trestnom konaní uplatnil žalobca náhradu škody postupom podľa § 46 Trestného poriadku pri výsluchu 29. apríla 2009. Plynutie dvojročnej subjektívnej premlčacej doby odvtedy spočívalo (§ 112 Občianskeho zákonníka) až do 14. januára 2010; od uvedeného dňa opäť pokračovalo. Žalobca uplatnil svoj nárok na náhradu škody v občianskom súdnom konaní žalobou podanou 12. decembra 2011. Pri skutkoch opísaných v bodoch 1/ až 5/ rozsudku trestného súdu za obdobie od 23. marca 2008 do 29. apríla 2009 uplynulo 403 dní a za obdobie od 14. januára 2010 do 12. decembra 2011 uplynulo 704 dní (spolu 1 107 dní), čo je viac ako 2 roky. Pri skutkoch v bode 6/ a 7/

za obdobie od 12. septembra 2008 do 29. apríla 2009 uplynulo 230 dní a za obdobie od 14. januára 2010 do 12. decembra 2011 uplynulo 704 dní (spolu 934 dní), čo je viac ako 2 roky. Žalobca teda svoje právo na náhradu škody uplatnil až po uplynutí subjektívnej premlčacej doby. Vzhľadom na to, že žalovaný účinne vzniesol námietku premlčania práva uplatneného žalobou, súd prvého stupňa žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 21. mája 2013 sp. zn. 13 Co 170/2013 napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.). V odôvodnení uviedol, že preskúmal vec v rozsahu určenom § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu. Na zdôraznenie jeho správnosti (§ 219 ods. 2 O.s.p.) uviedol, že pri posudzovaní otázky, kedy sa poškodený dozvedel o tom, kto za škodu zodpovedá, je potrebné vychádzať z preukázanej vedomosti poškodeného. O tom, kto za škodu zodpovedá, sa poškodený dozvie vtedy, ak získa informáciu, na základe ktorej si môže urobiť úsudok o osobe konkrétneho škodcu. Pritom stačí, aby skutkové okolnosti, ktorými poškodený disponuje, boli spôsobilé pre záver o tom, kto zodpovedá za škodu, ktorá mu vznikla. Rozhodujúcim je, kedy sa poškodený o skutkových okolnostiach preukázateľne dozvedel, teda nie to, či a kedy si mohol na ich základe vytvoriť právny záver o zodpovednosti určitej osoby. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby nie je závislý na tom, či a kedy si poškodený zabezpečí dostatok dôkazov, alebo kedy si vytvorí pre neho priaznivejšiu procesnú situáciu k tomu, aby skutkové okolnosti, o ktorých má vedomosť, mohol preukázať v konaní pred súdom. Subjektívna vedomosť poškodeného o osobe, ktorá je zodpovedná za škodu, teda nepredpokladá nespochybniteľnú istotu v určení osoby zodpovednej za vznik škody. Treba vychádzať z predpokladu, že od osoby, ktorá vie o vzniku škody, možno požadovať, aby nárok uplatnila na súde, ak má k dispozícii také informácie o okolnostiach vzniku škody, za ktorých sa javí zodpovednosť určitej konkrétnej osoby dostatočne pravdepodobná. Na tomto základe odvolací súd konštatoval, že skutkové a právne závery prvostupňového súdu sú správne a odvolanie žalobcu neopodstatnené.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie s tým, že mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania a žalobcu neupovedomil o termíne vyhlásenia svojho rozsudku. Podľa názoru žalobcu súdy dospeli v konaní k nesprávnemu záveru o začiatku a plynutí (spočívaní) premlčacej doby a žalobu zamietli ako neopodstatnenú vzhľadom na to, že žalovaný vzniesol námietku premlčania žalobcom uplatneného práva. Podľa presvedčenia žalobcu išlo však o neúčinnú námietku. Žalobca totiž žalobou uplatnil svoje právo na náhradu škody včas - ešte pred uplynutím subjektívnej premlčacej doby. Súdy prehliadli, že v priebehu zmierovacieho (súdneho aj mimosúdneho) konania žalovaný právo žalobcu na náhradu škody uznal a navrhol súdny zmier, ktorý nebol uzatvorený iba preto, lebo medzi účastníkmi bola sporná výška škody. Týmito okolnosťami sa súdy vôbec nezaoberali a právne ich neposúdili. Žiadal preto napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že dovolanie žalobcu nie je procesne prípustné. Odvolací súd nemusel v danom prípade nariadiť pojednávanie (§ 214 O.s.p.) a v súlade s § 156 ods. 3 O.s.p. svoj rozsudok verejne vyhlásil. V danom konaní teda nedošlo k žalobcom tvrdenej procesnej vade (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie v otázke plynutia premlčacej doby a účinkov námietky premlčania, ktorú vzniesol žalovaný, namieta žalobca v procesne neprípustnom dovolaní. Žiadal preto dovolanie odmietnuť ako neprípustné, prípadne zamietnuť ako neopodstatnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015, lebo dovolanie bolo podané pred týmto dňom)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či dovolanie žalobcu smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

1. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu

spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania (riadneho opravného prostriedku), ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, ide v prípade dovolania o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno - iba v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených - napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť (a mimoriadnosť) dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

2. Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Žalobca dovolaním napadol rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa dovolací súd odchyľil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak dovolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

V prejednávanej veci dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ale proti takému potvrdzujúcemu rozsudku, ktorý nemá znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p.; najvyšší súd dosiaľ v tejto veci nerozhodoval, preto ani nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Prípustnosť podaného dovolania preto z § 238 O.s.p. nevyplyva.

3. So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k niektorej z procesných vád vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania žalobcu preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

4. Dovolaťel' namieta, že v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v ustanovení § 237 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

4.1. Žalobca zastáva názor, že odvolací súd porušil zákon, lebo rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania.

O tom, ako prebiehalo konanie, môže dovolací súd usudzovať iba z obsahu spisu. V danom prípade odvolací súd vec prejednal a rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Z citovaných ustanovení vyplýva, že o tom, či v prípadoch, na ktoré sa nevzťahuje § 214 ods. 1 O.s.p., bude nariadené odvolacie pojednávanie, rozhoduje odvolací súd sám. Zo spisu v preskúmvanej veci vyplýva, že súd prvého stupňa nerozhodol podľa § 115a O.s.p. bez nariadenia pojednávania a ani nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania. Odvolací súd dospel k záveru, že netreba zopakovať alebo doplniť dokazovanie a že nariadenie odvolacieho pojednávania nevyžaduje dôležitý verejný záujem. Dovolaťel' preto konštatuje, že postup odvolacieho súdu bol v súlade s § 214 O.s.p. a nemal za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení žalobcu.

4.2. Vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením (§ 156 ods. 3 O.s.p.). Občiansky súdny poriadok neukladá odvolaciemu súdu, aby v takom prípade - nad rámec uvedeného postupu (oznámením na úradnej tabuli) - účastníkov konania upovedomoval o vyhlásení rozsudku ešte aj iným spôsobom, napríklad písomne doručeným upovedomením.

V spise sa na č.l. 109 nachádza „Oznámenie“ o tom, že odvolací súd vyhlási svoj rozsudok 21. mája 2013. Obsah spisu potvrdzuje, že v uvedený deň bol rozsudok odvolacieho súdu verejne vyhlásený. Podľa záznamu v spise bolo predmetné oznámenie zverejnené na úradnej tabuli 13. mája 2013, teda v lehote prekračujúcej 5 dní. Možno preto konštatovať, že postup odvolacieho súdu zodpovedal v danom prípade ustanoveniu § 156 ods. 3 O.s.p.

Postupom súdu, ktorý zodpovedal zákonu, nemohla byť žalobcovi odňatá možnosť realizovať jeho procesné oprávnenia (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

4.3. Obsah spisu nasvedčuje tomu, že žalobca spochybňuje správnosť a úplnosť skutkových zistení súdov, z ktorých vychádzali pri zaujímaní právnych záverov, a z toho vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania.

Dovolací súd preto uvádza, že v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012).

Rovnako postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom sa účastníkovi neodníma možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).

4.4. So zreteľom na obsah dovolania nie je vylúčené, že žalobca namieta tiež nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu danú jeho nedostatočným odôvodnením.

Dovolací súd preto uvádza, že judikatúra najvyššieho súdu už dávnejšie (viď judikát R 111/1998 považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdzujú tiež viaceré rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (viď napríklad sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015) a tiež zjednocujúce stanovisko najvyššieho súdu R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá časť predmetnej právnej vety.

V nadväznosti na to dovolací súd poznamenáva, že tzv. iná vada prípustnosť dovolania nezakladá (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011). I keby teda v preskúmvanej veci došlo k predmetnej procesnej vade, neopodstatňovalo by to záver o procesnej prípustnosti žalobcovho dovolania.

4.5. Vychádzajúc z obsahu dovolania je zrejmé, že žalobca zastáva názor, podľa ktorého súdy dospeli k nesprávnym právnym záverom o priebehu (začatí, spočívaní a uplynutí) premlčacej doby a o právnych účinkoch, ktoré malo vznesenie námietky premlčania žalovaným. Dovolateľ teda namieta, že rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis,

nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012 a tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v ustanovení § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Vzhľadom na to, že žalobca uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnutý rozsudok vecnému posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

5. K predchádzajúcim bodom odôvodnenia najvyšší súd pripomína konštatovanie Ústavného súdu Slovenskej republiky v uznesení z 27. marca 2014 sp. zn. IV. ÚS 196/2014, podľa ktorého „prípádny nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“.

6. So zreteľom na to, že prípustnosť dovolania žalobcu nevyplýva z § 238 O.s.p., v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia žalobcom tvrdených procesných väd (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a nevyšli najavo ďalšie procesné vady vymenované v § 237 O.s.p., najvyšší súd odmietol dovolanie žalobcu ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

7. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na jej priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.